

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2005 r

Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekr. sąd. Monika Rasińska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2005 r., w Warszawie

sprawy z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Przemysławowi Najdychorowi i Łukaszowi Biedrońskiemu Krakowska Sieć Komputerowa KSK.NET Spółka cywilna w Krakowie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje Przemysławowi Najdychorowi i Łukaszowi

Biedrońskiemu Krakowska Sieć Komputerowa KSK.NET Spółka cywilna w Krakowie stosowania w umowach z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści:

1. „Opłata za korzystanie z usług jest pobierana z góry za dany okres rozliczeniowy i należy ją uiścić w terminie wskazanym na faktu rze/książeczce opłat. Operator zastrzega, że nie doręczone faktury lub książki opłat do Abonenta nie zwalnia Abonenta z obowiązku uiszczenia opłaty abonamentowej”,
2. „W przypadku opóźnienia w płatności jakiegokolwiek opłaty przewidywanej Umową Abonencką, Regulaminem bądź Cennikiem, Operator naliczać będzie odsetki umowne w wysokości 1% za każdy dzień zwłoki, oraz opłaty związane ze ściąganiem płatności”,

3. „W przypadku przeterminowania płatności na rzecz Operatora po wyżej 5 dni, nastąpi automatyczne wyłączenie usług. Ponowne włączenie nastąpi po rozliczeniu wszystkich należności oraz uiszczenia opłaty manipulacyjnej zgodnie z cennikiem”,

4. „W okresie przerwania, zawieszenia lub ograniczenia świadczenia usług przez Operatora naliczana jest opłata należna od abonenta zgodnie z umową i cennikiem”,

5. „Abonent nie może wnosić żadnych roszczeń w stosunku do Operatora w związku z brakiem możliwości dostępu do sieci Internet z powodu trudności technicznych lub braku możliwości technicznych wykonania usługi w umownym terminie”,

6. „Operator nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek szkody poniesione przez abonenta w wyniku utraty danych lub opóźnienia w przesyłaniu danych, które spowodowane jest brakiem transmisji, nieprawidłową transmisją, opóźnieniami lub przerwami w działaniu sieci (...)”>

7. „W razie zwłoki w płatności Abonent zapłaci Operatorowi odsetki w wysokości 3% od zaległej kwoty za każdy dzień zwłoki”,

8. „Spory wynikłe w trakcie obowiązywania mniejszej umowy podlegają orzecznictwu Sądów Gospodarczych w Krakowie”.

II. Wpis ostateczny od pozwu ustala na kwotę 500 zł /pięćset/ i nakazuje kasie Sądu Okręgowego w Warszawie pobranie tej kwoty na rzecz Skarbu Państwa solidarnie od Przemysława Najdychora i Łukasza Biedrońskiego Krakowska*” Sieć Komputerowa KSK.NET Spółka cywilna w Krakowie.

III. Zasądza solidarnie od Przemysława Najdychora i Łukasza Biedrońskiego Krakowska Sieć Komputerowa KSK.NET Spółka cywilna w Krakowie na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 800 zł /osiemset/ tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym solidarnie na koszt Przemysława Najdychora i Łukasza Biedrońskiego Krakowska Sieć Komputerowa KSK.NET Spółka cywilna w Krakowie,

SSR Witold Rękosiewicz

Uzasadnienie

Powód Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wnosil o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami niektórych postanowień wzorców umownych stosowanych przez pozwanych Przemysława Najdychora i Łukasza Biedrońskiego prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Krakowska Sieć Komputerowa KSK.NET spółka cywilna z/s w Krakowie, Powód zakwestionował następujące postanowienia wzorców umowy:

1. „Opłata za korzystanie z usług jest pobierana z góry za dany okres rozliczeniowy i należy ją uiszczyć w terminie wskazanym na fakturze/książeczce opłat. Operator zastrzega, że nie doręczone faktury lub książeczki opłat do Abonenta nie zwalnia Abonenta z obowiązku uiszczenia opłaty abonamentowej” -jako sprzeczne z art. 385¹ § 1 kc oraz art. 385³ pkt 22 kc,
2. „W przypadku opóźnienia w płatności jakiegokolwiek opłaty przewi dzianej Umową Abonencką, Regulaminem bądź Cennikiem, Opera tor naliczać będzie odsetki umowne w wysokości 1% za każdy dzień zwłoki, oraz opłaty związane ze ściąganiem płatności” - ja- ko sprzeczne z art. 385³ pkt 17 kc,
3. „W przypadku przeterminowania płatności na rzecz Operatora po wyżej 5 dni, nastąpi automatyczne wyłączenie usług. Ponowne włą czenie nastąpi po rozliczeniu wszystkich należności oraz uiszczenia opłaty manipulacyjnej zgodnie z cennikiem” - jako sprzeczne z art. 385³pkt17 oraz art. 385¹ § 1 kc,
4. „W okresie przerwania, zawieszenia lub ograniczenia świadczenia usług przez Operatora naliczana jest opłata należna od abonenta zgodnie z umową i cennikiem” - jako sprzeczne z art. 385³ pkt 22 oraz art. 385¹ § 1 kc,
5. „Abonent nie może wnosić żadnych roszczeń w stosunku do Opera tora w związku z brakiem możliwości dostępu do sieci Internet z powodu trudności technicznych lub braku możliwości technicznych wykonania usługi w umownym terminie” - jako sprzeczne z art. 385³pkt2kc,
6. „Operator nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek szkody poniesione przez abonenta w wyniku utraty danych lub opóźnienia w przesyłaniu danych, które spowodowane jest brakiem transmisji, nieprawidłową transmisją, opóźnieniami lub przerwami w działaniu sieci (...)” - jako sprzeczne z art. 385³ pkt 2 kc,
7. „W razie zwłoki w płatności Abonent zapłaci Operatorowi odsetki w wysokości 3% od zaległej kwoty za każdy dzień zwłoki” – jako sprzeczne z art. 385³ pkt 17 kc,
8. „Spory wynikłe w trakcie obowiązywania niniejszej umowy podle gają orzecznictwu Sądów Gospodarczych w Krakowie” – jako sprzeczne z art. 385³ pkt 23 kc.

Uzasadniając pozew powód zarzucił kwestionowanym postanowieniom wzorców „Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez KSK.Net” oraz „Umowa sprzedaży ratalnej”, że stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc ponieważ kształtują prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z przepisami i dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy. Zdaniem powoda pozwani zamieścili w stosowanych wzorcach kwestionowane postanowienia licząc, iż konsumenci z uwagi na niską świadomość prawną nie odkryją, że postanowienia te są sprzeczne z prawem i nie będą dochodzić swych roszczeń. Działanie takie powód ocenił jako szczególnie rażące naruszenie dobrych obyczajów. Odnośnie postanowień wskazanych w pkt 1 i pkt 4 pozwu powód stwierdził, że nie będąc uzgodnione indywidualnie z konsumentami kształtują ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. W szczególności przewidują obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez kontrahenta, wypełniając tym samym dyspozycje art. 385¹ kc i art. 385³ pkt 22 kc. Pierwsze z powołanych postanowień nakłada na konsumenta obowiązek zapłaty nawet w przypadku, gdy pozwani nie wykonują ciężącego na nich obowiązku doręczenia faktury (książeczki opłat będącej wezwaniem do zapłaty). Drugie postanowienie narusza interesy konsumenta przez nałożenie na niego obowiązku spełnienia świadczenia także w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia przez operatora. Postanowienia wskazane w pkt 2,3 i 7 pozwu spełniają w ocenie powoda przesłanki niedozwolonych postanowień umownych przytoczonych w art. 385³ pkt 17kc. Odwołując się do art. 481 kc powód zauważył, że przysługujące wierzycielowi na podstawie tego przepisu uprawnienia do żądania odsetek, lub żądania zapłaty opłaty abonamentowej de facto pełnią funkcję kary umownej, za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy. Zdaniem powoda zastrzeżona w każdym z powołanych postanowień kara umowna została ustalona na zbyt wygórowanym poziomie. Powołał się przy tym na art. 359 kc i art. 388 kc chroniące przed wyzyskiem i lichwą a w przypadku konsumentów na art. 385³ pkt 17 kc. Stopa zastrzeżonych odsetek uzasadnia zdaniem powoda stanowisko o ich nadmiernym wygórowaniu. Również nałożenie na konsumenta obowiązku ponownej zapłaty opłaty abonamentowej uznał powód za nieuzasadnione uzyskanie korzyści, której by nie otrzymał, gdyby konsument nie zalegał z opłatą. Zastrzeżony obowiązek został w ocenie powoda narzucony konsumentowi przez kontrahenta wykorzystującego przewagę kontraktową. Wysokość opłaty abonamentowej jest niewspółmierna do wysokości ewentualnie poniesionej szkody. Powód podkreślił, że w zaistniałej sytuacji pozwani uprawnieni są do łącznego pobierania odsetek i opłaty abonamentowej. Jednocześnie wskazał, że odłączenie będącego w zwłoce konsumenta bez uprzedniego wezwania do zapłaty jest działaniem sprzecznym z art. 491 § 1 kc oraz dobrymi obyczajami i rażąco naruszającym interesy konsumenta, co uzasadnia zakwalifikowanie powołanych zapisów wzorca jako wypełniających dyspozycję art. 485¹ § 1

kc.

Postanowienia wymienione w pkt 5 i 6 pozwu stanowią w ocenie powoda przykład niedozwolonych postanowień umownych przytoczonych w art. 385³ pkt 2 kc.

W myśl tego przepisu niedozwolone są postanowienia umowne wyłączające lub istotnie ograniczające odpowiedzialność kontrahenta względem konsumenta z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, Powód wskazał, że do umów providerskich regulujących świadczone przez pozwanych usługi dostępu do sieci Internetu stosuje się ogólne przepisy regulujące zasady odpowiedzialności za szkodę zarówno z tytułu czynu niedozwolonego jak i z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Ewentualne roszczenia konsumentów o naprawienie szkody podlegają ocenie z uwzględnieniem występujących w sprawie okoliczności, również wyłączających odpowiedzialność kontrahenta, także mających nadzwyczajny charakter jak np. siła wyższa, wyłączna wina poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi on odpowiedzialności.

Postanowienia wzorców umownych zastosowane przez pozwanych zmierzają jednak w ocenie powoda do wyłączenia z góry, bez analizowania przyczyn i okoliczności, odpowiedzialności pozwanych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. W konsekwencji kwestionowane postanowienia są zdaniem powoda klauzulami a buzywny mi i wskazanymi w art. 385³ pkt 2 kc. Postanowienie wzorca umownego ustalające wyłączną właściwość Sądu Gospodarczego w Krakowie do rozpoznania sporów wynikłych w trakcie obowiązywania umowy ocenił powód jako niedozwolone postanowienie umowne wymienione w art. 385³ pkt 23 kc. Wskazał, że kwestionowany zapis jest sprzeczny z art. 34 kpc dopuszczającym w określonych przypadkach właściwość przemienną sądu do rozpoznania sporów. Zdaniem powoda powołane postanowienie może narazić konsumenta na dodatkowe koszty i stratę czasu w związku z koniecznością ochrony swych interesów. Stanowi więc przykład postanowienia umownego wskazanego w katalogu klauzul niedozwolonych. Pozwani nie uznali powództwa i wnieśli o jego oddalenie. Wyjaśnili, że w stosunkach z konsumentami stosują wzorce umowne, które precyzują rodzaj świadczonych usług, określają zakres przedmiotowy i główne obowiązki stron. Przy zawieraniu umowy konsumenci składają oświadczenie o zapoznaniu się z treścią wzorca „Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez KSK.NET” i zobowiązują się do przestrzegania zawartych w nim warunków.

Odnosnie postanowienia wskazanego w pkt 1 pozwu pozwani wyjaśnili, że zapis ten wyklucza zaskłanie się przez konsumenta okolicznością nie otrzymania faktury / książeczki opłat i zwłokanie z dokonaniem płatności w miejscu i czasie wskazanym przez pozwanych.

Pozwani nie zgodzili się też ze stanowiskiem powoda dotyczącym postanowień wzorców wskazanych w pkt 2, 3 i 7 pozwu. W ocenie pozwanych zastrzeżone w tych postanowieniach odsetki

oraz obowiązek zapłaty opłaty manipulacyjnej nie zostały określone w sposób wygórowany. Wynika to z niskiego poziomu pobieranych przez pozwanych opłat abonamentowych określonych w cenniku. Ponadto wskazali, że zastosowanie we wzorcach przedmiotowych zapisów wynika ze specyfiki świadczonych usług i ma na celu pomyślną współpracę operatora i abonenta. Jednocześnie pozwani oświadczyli, że wysokość opłaty pobieranej przy ponownym podłączeniu abonenta do sieci jest adekwatna i ekwiwalentna do wartości czynności wykonanych przez wykwalifikowanego pracownika.

Także treść postanowienia zakwestionowanego w pkt 4 pozwu pozwani uzasadnili specyfiką warunków w jakich świadczą swoje usługi. Podkreślili, że istnieje wiele czynników destabilizujących sprawną pracę sieci internetowej, które powodują krótkotrwałe przerwy w świadczeniu usług. Przyznali, że nie istnieją możliwości precyzyjnego ustalenia wartości ponoszonej w takich przypadkach przez konsumentów straty finansowej. Powołując się na inne postanowienia wzorca wskazali na możliwość refundacji na określonych w nich warunkach. Odnośnie postanowień wskazanych w pkt 5 i 6 pozwu pozwani stwierdzili, że kwestionowane zapisy dotyczą wyłącznie okoliczności, które występują po stronie konsumentów lub są następstwem działania siły wyższej co prowadzi do wyłączenia ich odpowiedzialności.

Zarzuty dotyczące zapisu o wyłącznej właściwości sądu siedziby firmy pozwani odrzucili twierdząc, że z uwagi na miejsce wykonania umowy tylko wskazany we wzorcu umownym sąd będzie właściwy do rozpoznania ewentualnych sporów. W związku z tym zdaniem pozwanych zapis ten w żaden sposób nie narusza interesów oraz nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów sprzecznie z dobrymi obyczajami.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje: Bezsporne w sprawie jest i pozwani temu nie zaprzeczyli, że w prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystują wzorce umowne zawierające zakwestionowane przez powoda postanowienia. Pozwani nie zarzucili także niezgodności przytoczonych w pozwie postanowień z treścią stosowanych wzorców. Wobec powyższego na podstawie art. 230 kpc fakt występowania we wzorcach zakwestionowanych postanowień należy uznać za przyznany.

W postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone przedmiotem oceny Sądu jest, czy zawarte we wzorcu postanowienia mają charakter niedozwolonych postanowień umownych.

W myśl art. 385¹ § 1 kc za takie uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli (jak trafnie wskazał pozwany) kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interes. Nie dotyczy to jednak postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę i wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W ocenie Sądu zakwestionowane przez powoda

postanowienia nie dotyczą głównych świadczeń stron. Przedmiotem postępowania jest analiza postanowień wzorców umowy, które pozwany przedstawia konsumentowi i o ile nie zostaną one zmienione w drodze wzajemnych uzgodnień stron, stają się obowiązujące w stosunkach między nimi kształtując w ten sposób ich wzajemne prawa i obowiązki. Okoliczność, że konsument ma możliwość dokładnego zapoznania się z treścią postanowień umowy nie przesądza, że umowa nie ma charakteru wzorca zawierającego postanowienia uznawane za niedozwolone o ile kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy. Przesłanki sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażącego naruszenia interesów konsumenta muszą być spełnione łącznie. Pojęcie dobrych obyczajów jako klauzula generalna zastępuje stosowane uprzednio pojęcie zasad współżycia społecznego. Istotą pojęcia dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on właściwym informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniu uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równorzędności stron (M. Śmigiel Wzorce s.360). Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące a więc szczególnie doniosłe. Zazwyczaj sprowadza się ono do niekorzystnego (rażąco) ukształtowania sytuacji ekonomicznej konsumenta. Jednak może nim być także naruszenie prywatności konsumenta (por. E. Łętowska, Ustawa s. 99, Cz. Żuławska, Komentarz 2001, s. 133). Klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ § 1 kc została uzupełniona przez ustawodawcę listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ kc. Obejmuje on najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami i zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków i ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry w oderwaniu od konkretnych okoliczności stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, że zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ § 1 kc. W razie wątpliwości ciężar dowodu, że dane postanowienie nie spełnia przesłanek klauzuli generalnej spoczywa na przedsiębiorcy - art. 385¹ § 4 kc. Aby uchylić domniemanie, że klauzula umowna zgodna z którąś z przykładowych klauzul wymienionych w art.

385³ kc, jest niedozwolonym postanowieniem umownym należy wykazać, iż została ona uzgodniona indywidualnie lub, że nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy mimo swego niedozwolonego brzmienia tzn. nie spełnia przesłanek art. 385¹ § 1 kc. Dopiero po wykazaniu tej drugiej okoliczności może dojść do uchylenia do-mniemania abuzywności. Zgodnie z uznanym w doktrynie poglądem klauzule abuzywne sklasyfikowano wg następujących rodzajów postanowień;

- postanowienia przyznające przedsiębiorcy uprawnienie do jednostronnego kształtowania praw i obowiązków stron,
- postanowienia ograniczające prawa konsumenta lub zwiększające jego obowiązki bez zachowania symetrii w stosunku do praw (obowiązków) przedsiębiorcy,
- postanowienia ograniczające odpowiedzialność przedsiębiorcy,
- postanowienia wyłączające lub ograniczające znaczenie rzeczywistej woli konsumenta.

Analizując, w świetle powyższego, zarzuty powoda dotyczące zakwestionowanych postanowień wzorców umów stosowanych przez pozwanego w stosunkach z konsumentami należy dojść do przekonania, że są one trafne. Wskazane w pkt 1 i pkt 4 pozwu postanowienia wzorców zobowiązują konsumentów do spełnienia świadczenia z wyprzedzeniem, przed wykonaniem świadczenia przez pozwanych, działających w charakterze operatora sieci. Wnoszący opłatę konsumenci zmuszeni są na mocy przedmiotowych postanowień do ponoszenia ciężaru niepewności co do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez operatora, który w ten sposób wykorzystuje posiadaną przewagę kontraktową, przerzucając na konsumentów ryzyko prowadzonej działalności gospodarczej. Jednocześnie w ocenie Sądu kwestionowane zapisy niezgodne są z określoną w art. 488 § 1 kc zasadą spełnienia w pierwszej kolejności świadczenia niepieniężnego przed świadczeniem pieniężnym. Pozwani przyznali, że kwestionowane zapisy mają wykluczyć możliwość uchylenia się konsumentów przed wniesieniem w terminie opłaty abonamentowej a brak jest możliwości do ustalenia rozmiarów uszczerbku finansowego konsumentów w przypadku krótkotrwałych przerw w dostępie do sieci. Stanowisko pozwanych potwierdza w uznaniu Sądu postawione przez powoda zarzuty co do abuzywne-go charakteru kwestionowanych klauzul, które będąc niezgodne z ogólnie obowiązującymi przepisami kształtują prawa i obowiązki konsumentów sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco naruszają ich interesy - art. 385¹ § 1 kc oraz spełniają cechy klauzuli abuzywnej wskazanej w art. 385³ pkt 22 kc. Zgodzić się należy również z zarzutami powoda dotyczącymi klauzul wskazanych w pkt 2, 3 i 7 pozwu.

Wynikające z nich obowiązki konsumentów zapłaty kary umownej w wysokości 1% lub 3%

zaległej kwoty za każdy dzień zwłoki albo obowiązek ponownego wniesienia opłaty manipulacyjnej za przyłączenie do sieci są w ocenie Sądu niewspółmiernie wysokie w stosunku do poniesionej przez operatora szkody. Jednocześnie stanowią one źródło uzyskiwania przez pozwanych nieuzasadnionych korzyści, które nie wynikają z faktu świadczenia przewidzianych umową usług. Naliczanie odsetek w wysokości kilkudziesięciokrotnie wyższej od odsetek ustawowych, bez względu na wartość podlegającej oprocentowaniu kwoty należy uznać za rażące naruszenie interesów konsumentów. Podobnie należy ocenić pobieranie ponownej opłaty za wykonanie prostych czynności technicznych przez pracownika, który za swoją pracę otrzymuje wynagrodzenie niezależnie od rodzaju podjętych działań.

Należy więc zgodzić się z powodem, że kwestionowane postanowienia odpowiadają klauzuli niedozwolonej wskazanej w art. 385³ pkt 17 kc. Postanowienia wzorców wymienione w pkt 5 i 6 pozwu są sprzeczne z ogólnie obowiązującymi przepisami prawa cywilnego normującymi zasady odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania - art. 471 kc i następne. Prowadzą one do wyłączenia lub ograniczenia odpowiedzialności pozwanych wobec konsumentów i wyłączają możliwość dochodzenia przez konsumentów roszczeń wynikających z zawartej umowy bez względu na okoliczności. W ocenie Sądu takie postanowienia rażąco naruszają interesy konsumentów i kształtują ich prawa sprzeczne z dobrymi obyczajami szczególnie w porównaniu z innymi postanowieniami wzorców, uprawniającymi pozwanych do podejmowania czynności chroniących ich interesy. Jest to jednocześnie przejaw nierówno rzędnego traktowania stron umowy i nieuzasadnionego uprzywilejowania pozwanych jako operatora sieci.

Przedstawioną przez pozwanych argumentację dotyczącą postanowienia wskazanego w pkt 8 pozwu należy uznać za błędną. Fakt, że świadczenie usług a tym samym wykonanie przez pozwanych umowy ma miejsce wyłącznie na terenie miasta będącego siedzibą pozwanego operatora nie wyłącza możliwości zmiany miejsca zamieszkania konsumenta - strony umowy. W takim wypadku nie można wykluczyć, że właściwym do rozpoznania sprawy byłby inny, niż wskazany w kwestionowanym postanowieniu sąd.

Wyłączenie zasady właściwości ogólnej sądu może być dodatkową dolegliwością dla konsumenta, powodującą np. stratę czasu na przejazd, utrudnienie życia codziennego lub konieczność ponoszenia dodatkowych kosztów w celu obrony swoich interesów. Może to dodatkowo ujemnie wpływać na zachowanie konsumentów ograniczając lub nawet wyłączając możliwość realizacji przysługujących im uprawnień. Tak więc zdaniem Sądu również ten zapis wzorca umownego, nie uzgodniony indywidualnie z konsumentami należy uznać za niedozwolone postanowienie umowne spełniające przesłanki klauzuli abuzywnej wymienione w art. 385¹ § 1 kc i będące odzworowaniem powołanego w art. 385³ pkt 23 kc niedozwolonego postanowienia

umownego.

Przedstawiona przez pozwanych argumentacja uzasadniająca zastosowanie we wzorcach umownych kwestionowanych postanowień niejednokrotnie opierała się na specyficznym charakterze świadczonych usług. Z punktu widzenia przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów nie można zdaniem Sądu uznać, że specyfika usług lub bezprawne postępowanie niektórych nieuczciwych abonentów uzasadnia stosowanie wobec wszystkich konsumentów restrykcyjnych ich prawa i obowiązki sprzeczne z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich , interesy.

W tym stanie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że kwestionowane postanowienia wzorców stosowanych przez pozwanych spełniają przesłanki klauzul niedozwolonych (art. 385¹ § 1 kc) i zakazał ich wykorzystywania w obrocie (art. 479⁴² kpc).

O wysokości wpisu od pozwu i ściągnięciu go od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 111 § 1 pkt 7 kpa

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 kpc.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sadowym i Gospodarczym na koszt pozwanych zarządzono na zasadzie art. 479⁴⁴ kpc.